



Sv. Karel Boromejský

Bože, tys naplňoval svatého Karla Boromejského bohatstvím své milosti; na jeho přimluvu shlédni na svou církev a neustále ji vnitřně obnovuj, aby byla živým obrazem Krista a ukazovala světu cestu ke spáse. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

Radí se mezi největší z biskupů nejen Itálie, ale i římské církve v celých jejích dějinách. Vynikal ve znalosti učení víry, v lásce, v horlivosti hlásání evangelia a církevních pravd. Především vynikal opravdovou zbožností a milosrdenstvím. Známý je jeho výrok, že „duše se dobývají na kolenou“, to tento světec dokazoval celým svým životem.

Karel Boromejský se narodil 2. října 1538 na hradě Arona v Rocco dei Borromeo, na rodovém území Lago Maggiore. Narodil se jako třetí dítě ve šlechtické rodině Gilberta a Margherity, která pocházela ze starodávného rodu Medici. Matka mu zemřela v dětském věku. Chlapce vychovávala jeho nevlastní matka Taddea. Podle dobového šlechtického zvyku její otec již ve 12 letech zasvětil kněžskému stavu. Toto rozhodnutí bylo ovlivněno tím, že v příbuzenstvu byla celá řada významných církevních osobností, mezi nimiž byl i jeho strýc z matčiny strany Jan Angelo Medici, pozdější papež Pius IV. Tím se mu otevírala skvělá církevní kariéra. Mladý Karel však bral celou věc velice vážně, ne jako svůj prospěch. Už jako student v Pavii ukázal mimořádné nadání a dosáhl doktorátu z filosofie a teologie. V roce 1560, ve 22 letech, byl povolán do Říma. Strýcem – papežem Piem IV. byl jmenován kardinálem, apoštolským pronotářem a správcem milánské diecéze. Nenechal se však oslepit světskou a církevní slávou a kariérou. Když zemřel v roce 1562 jeho vlastní bratr Bedřich, který byl knězem, rozhodl se pro kněžství. Požádal o tzv. sekularizaci, tj. o zproštění všech jeho církevních závazků a v Římě si doplnil kněžská studia. V roce 1564 byl vysvěcen na kněze a poté na biskupa a místo správcem se stal v 26 letech milánským arcibiskupem. Měl také rozhodující roli v ukončení Tridentského koncilu a vliv na volbu papeže Pia V.

Milánská arcidiecéze byla velmi rozsáhlá. Zaujímal území Milána, Lombardie, část Benátska, Švýcarsko a část Janovského území. Ve své diecézi konal vizitace po celém území a uváděl v život závěry Tridentského koncilu. Budoval semináře a staral se o výchovu kněží, stavěl nemocnice a staral se o životní potřeby svých chudých diecézánů, jímž rozdával své rodové jmění. Zavedl přísný pořádek v kláštorech, čímž se mu jeden řeholník „odměnil“ kulkou z hákovnice. Sv. Karla však nezasáhla, prostřelila mu jen límec. Arcibiskup Karel pak považoval díru v límci za své nejlepší vyznamenání. Odpor při důsledném zavádění reformních závěrů koncilu mu kladli nejen kněží a řeholníci, ale i světská správa, senát i místodržitel, s nimiž se dostal arcibiskup do soudního sporu, neboť bránil práva církve proti rozpínavosti světské šlechty. Zajímal se o všechno, včetně toho, jak žijí kněží. Zvláštní pozornost také věnoval lidem a kněžím žijícím v hlubokých švýcarských údolích. Zde zjistil mnoho nešvarů u kněží, kteří žili se ženami na farách a vychovávali své děti. Zabývali se i magií. Byl přísný a nekompromisní když sjednával důsledný pořádek a trestal ty, kteří se pořádku nechtěli podvolit.

Když roku 1576 vypukl v Miláně mor, odložil biskupský oděv a osobně ošetřoval nemocné. Při ošetřování projevil velkou horlivost a ošetřovatelský talent. Svůj plášť poskytoval nemocným jako pokrývku. Vyvíjel téměř zázračné úsilí při zakládání nouzových lazaretů, špitálů, dobročinných a výchovných ústavů. Opatřoval pro ně léky, oděvy a jídlo. Stejně jako u všech velkých světců, lze se u něho setkat s horlivou snahou následovat ve všem Pána Ježíše, jít za ním i cestou s křížem.

Třebaže měl sv. Karel pevné zdraví, velká námaha jej vyčerpávala z ošetřování, vizitací, řízení a organizátorské práce. Až do posledních chvil osobně dohlížel na všechny jím založené ústavy, ať to byly výchovné, vzdělávací, sociální či zdravotní, vždy podle svého biskupského hesla „humilitatis - pokora“. Když se v říjnu roku 1584 vracel z kláštera Monte Varallo z rozjímání a kde vykonal i hluboké pokání, viděli lékaři, že je na pokraji svých sil. Vrátil se do Milána a dne 3. listopadu 1584 pod tíhou své práce milánský arcibiskup sv. Karel Boromejský zemřel vyčerpáním, ve věku 46 let. Pochován je v milánské katedrále.

Třebaže byl již za svého života považován za světce, kanonizován byl v roce 1610.

Sv. Karel je patronem města Lugána. Jeho atributy: kříž, lebka, postava nemocného a insignie kardinálského nebo biskupského úřadu.



DUŠIČKY

Dávno jsou pryč doby, kdy si lidé předávali zkušenosti v podobě příběhů, kdy žili v tradicích svých předků a předchůdců. Dnes jsme víceméně všichni stiženi krátko u paměti, protože se na nás valí denně nesčíslně mnoho informací a co bylo včera, je tak nepředstavitelně dávno. A jaký odkaz by nám mohli zanechat ti, kteří opustili tento svět ne včera, ale před roky či desetiletími, vždyť se všechno tak rychle mění! Kdo by mohl mít dneska ještě čas otáčet se zpátky a naslouchat hlasům z minulosti? A přece tohle je možná jeden z nejhlubších problémů dnešní doby: ztrácíme vazbu se svými kořeny, a tím také ztrácíme orientaci. Nevíme, kam jdeme, protože nevíme, odkud přicházíme a na co navazujeme. Ta nutnost stále se někam hnát, každodenní shon, stres a nároky, jimž musíme dostát, z nás dělají otroky přítomné chvíle v perspektivě budoucnosti. Církev nám památkou Všech zemřelých, tedy Dušiček otevírá možnost na chvíli z tohoto úmorného a stále se zrychlujícího kolotoče vyklouznout. Tento den nás staví před skutečnost, že máme své předky, jimž vděčíme za svůj život, své vlohy, svou životní výbavu. A nejen to. Staví nás před skutečnost, že minulost stále žije - nejen v nás samých, ale v těchto našich předcích, kteří jsou tu přece také přítomni. Nabízí nám možnost zastavit se a podívat zpět, zamyslet se nad těmi, v jejichž linii pokračujeme. Nejde ani tak o to, zda si najdeme čas, abychom jim zapálili svíčku a dodali nový věnec či jinou výzdobu na hrob, nýbrž o to, abychom se zamysleli nad nimi i nad sebou, abychom se s nimi sjednotili. Snad abychom je navštívili pomocí jejich fotografií, abychom si vybavili jejich tvář a přitom si položili některé otázky typu: Kdo byli moji rodiče, prarodiče, přátelé, blízcí? Oč jim v životě šlo a jak naplnili svůj život? Co z nich my sami v sobě nosíme, v čem se jim podobáme? A v čem se jim podobají naše děti, v čem se podobají nám? Možná by bylo užitečné, kdybychom právě o Dušičkách našli čas, vyndali staré fotografie a se svými dětmi nebo přáteli nebo i sami v tiché meditaci si je prohlédli. Možná by se nám vynořilo mnoho krásného, možná i leccos těžkého. A my bychom se mohli na to podívat ze svého odstupů a poděkovat, odpustit, co ještě zbývá, smířit se, spojit se s nimi v modlitbě, prostě být jedno. Ještě si uvědomuji, že po odchodu obou rodičů nastávají okamžiky, kdy lituji toho, že jsem se na určité věci nezeptala, že jsem nebyla pozornější. Nedělejte stejnou chybu jako já.

Jan Skácel (1922 - 1989) vystudoval filosofii, od roku 1969 do roku 1981 nesměl publikovat, a tak jeho díla vycházela jen v samizdatové a exilové literatuře. Jeho poezie je často inspirovaná moravským folklórem a píše většinou v kratších formách. Smrt se v jeho básních vyskytuje většinou jako součást života člověka, jako smutná část dne.

Mrtví

Stále jsou naši mrtví s námi
a nikdy vlastně nejsme sami
A přicházejí jako stíny
ve vlasech popel kusy hlíny

Tváře jakoby vymazané
a přece se jen poznáváme

Po chrpách, které kvetly loni
slabounce jejich ruce voní

Tiše mne zdraví jako svého
hrbáčka času přítomného

(sbírka Oříšky pro černého papouška)



Bohuslav Reynek (1892 – 1971) byl nejen básník ale také grafik a překladatel. Pro tohoto hluboce věřícího autora je smrt častým tématem nebo motivem básní. Vybrali jsme několik básní z různých sbírek, jejichž název je vždy uveden spolu s letopočtem v závorce.

Smrti

Nakloň se ke mně, sestro má Smrti, a mluv mi o Bohu.
Tváří, hled', na zem jsem prostřen a jinak nemohu,
omdlél bych žalem a steskem, patře na sladkou oblohu.

Je obloha tak sváteční a čista, bez trhlíny,
a já žádostmi jsa znaven saji útěchu hlíny
jako nízký, na stráň přitisklý keř vinný

a k zemi mne táhnou hrozny mých skutků a rozkoší.
Tolik jsou těžky, jistě již je jich na nůši,
ó sklíď je, Smrti má sestro, slituj se nad duší,

jež z ráda by tělo shodila, jenže nesmí sama...
Ale dotkneš-li se ty ho, shoří jako sláma,
a rozvíje se má duše, jako slunce zrána!

Břemene hmoty mne zhosti, osvobod' naději,
nerad se obtížen vleku, tančím já raději,
vezmi mne na lokty, sestro, s tebou jen okřeji!

(sbírka Žízně 1912 - 1916)

Svatá Anežka Česká – princezna a řeholnice

„Vlasti naší nastane zase doba zlatá, až nalezen bude hrob sv. Anežky“ - z proroctví litoměřického probošta Jana Papouška, které pronesl v roce 1455.

12. listopadu tomu bude 25 let, kdy byla tato naše národní svěřice ve vatikánské bazilice sv. Petra svatořečena papežem Janem Pavlem II. Obřad se stal národní poutí do Říma, přes tehdejší těžkosti s vycestováním se ho zúčastnilo skoro deset tisíc našich občanů. Událost měla pro naši vlast obrovský význam, nejen předznamenala pád komunismu, ale naše společnost si uvědomila, že katolická církev je důležitou součástí národního života.

Narodila se pravděpodobně roku 1211. Pocházela ze starobylé dynastie, která po staletí vládla českému státu, mezi její předky patřili naši první národní svěřci – sv. Václav a sv. Ludmila. Byla nejmladším devátým dítětem krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé ženy Konstancie Uherské. Jako s přední evropskou princeznou měl s ní její otec dalekosáhlé plány, jejím sňatkem s některým významným panovníkem chtěl posílit svoje mocenské postavení. Jejimi manžely se měly stát takové osobnosti, jako německý císař Jindřich VII., anglický král Jindřich III., o její ruku se rovněž ucházel sám císař Fridrich II. Patřila mezi nejvzdělanější ženy v Evropě, ovládala řadu jazyků. Od tří let byla vychovávána v ženském cisterciáckém klášteře v Třebnici, rozsáhlé vzdělání získala především u premonstrátek v Doksaněch. Dalších šest let se stala jejím domovem Vídeň – dvůr vévody Leopolda VI., kde měla být dovršena výchova budoucí panovnice.

Po smrti otce vzepřela se Anežka bratrovi a králi Václavovi I. a prohlásila, že podle Božího vnuknutí zasvětil celý další život Bohu. V roce 1234 vstoupila třiatřicetiletá Anežka do kláštera na Starém Městě a setrvala v něm ve službě potřebným téměř padesát let. Celé své dětství a mladý věk byla předmětem dynastických a rodinných politických plotich a proto, když se rozhodla stát nevěstou Kristovou, učinila to podle svých představ a s pozoruhodnou nezávislostí. Chtěla žít ve vlastním klášteře, proto v roce 1233 založila vlastní špitál, vedený laickým bratrstvem, z něhož později vznikl řád křižovníků s červenou hvězdou (jediný mnišský řád, který vznikl v Praze). Poté, co ji papež Řehoř IX. poslal skupinu italských řeholnic, založila ženský klášter řídící se františkánskou řeholí. Vzдалa se svého bohatství a vstoupila sama do kláštera, ze kterého vznikl skvělý památník pražské raně gotické architektury. Podařilo se jí to také díky tomu, že ji podporovala královská rodina, která ochotně prodala několik vesnic, když stavitelé potřebovali peníze.

V klášteře zavedla Anežka ideály nově vzniklého františkánského hnutí, jehož základní myšlenkou byla úcta a láska ke každému člověku, zejména k chudým a trpícím. Dopisovala si se sv. Klárou, jednou z největších mystiček středověku a zakladatelkou řádu klarisek. Z jejich korespondence se zachovaly 4 dopisy, v jednom z nich Anežce píše – „Ponoř svou mysl do zrcadla věčnosti, svou duši do blaha slávy, polož své srdce do krásy božské podstaty. A když budeš takto uvažovat o Bohu, celá se přetvoř v obrazu jeho božství.“

Anežka umírá 2. března 1282, na svou dobu se dožila mimořádného věku. Její osobnost je spojována s mnoha zázraky. Bezsporně patří k největším osobnostem nejen církevních, ale i českých dějin.

Na její památku, v upomínku jejího svatořečení a poděkování za ochranu národa bude v pražské katedrále sv. Víta 15. listopadu v 10.30 hod. slavena pontifikální bohoslužba, které bude za přítomnosti českých a moravských biskupů předsedat kardinál Pietro Parolin, vatikánský státní sekretář.

Ve 12 hodin bude následovat přátelské setkání s hudbou na Hradčanském náměstí.

Láska, která spojuje nebe a zemi

Z deníku

13. prosince 1968

Když některý náš přítel nebo příbuzný odejde na věčnost, říkáme o něm, že zemřel, a myslíme tím, že jsme ho navždy ztratili.

Ale není to tak. Uvažujeme-li tímto způsobem, jací jsme to křesťané? Kde je naše víra ve společenství svatých?

Z těch, kteří odešli k Bohu, jsme nikoho neztratili, protože pokud mělo něco skutečnou hodnotu v jejich životě, který jim nebyl odňat, ale byl pouze změněn, je to láska. Ano, vše pomine. S tímto světem dokonce pomine víra a naděje. Zůstane láska.

Láska, kterou nám bratr přinášel, pravá láska, která byla zakořeněna v Bohu, ta zůstane. A Bůh není tak málo velkodušný, aby nám vzal to, co nám sám daroval.

Nyní nám to dává jiným způsobem. Bratr, bratři nás nepřestávají milovat láskou, která nepodléhá proměnám, ale roste. (...)

Ne, neztratili jsme je. Jsou na druhém břehu, jako kdyby odešli z domova a přestěhovali se do nového prostředí. Nebudeme si proto myslet, že jsme je ztratili.

Žijí v nebeské vlasti a skrze Boha, v němž žijí, se můžeme nadále navzájem milovat, jak nás to učí evangelium. Takže společenství svatých bude pro nás stále více skutečností a prožívání této skutečnosti naší víry i nás připraví na náš velký den, ve vši jednoduchosti. Ten, pro koho je Bůh jediný poklad v životě, se nemusí obávat smrti. Ta není ničím jiným než dveřmi k tomu, abychom mu byli ještě blíže.

Chiara Lubichová

AHOJ DĚTI!



Letos nám přesně na první listopadovou neděli, což je právě dnes, vychází i Vzpomínka na všechny věrné zemřelé - Dušičky. Každoročně si tento den – 2 listopadu připomínáme. Mohlo by se zdát, že je to stále stejné. Ale není.

Roční období se také pravidelně rok co rok střídají a přesto, vždycky najdeme nějaké odlišnosti. Během roku nám takto přicházejí i opakující se svátky a slavnosti, ale i ty pokaždé přinesou něco trochu jiného. Něco nás hlouběji osloví, více si to zapamatujeme, intenzivněji prožijeme. Třeba jako dnešní svátek. Modlíme se za všechny zemřelé, kteří už odešli k Otci, vzpomínáme na ně a věříme, že se s nimi se všemi jednou setkáme. Zdobíme hroby květinami, věnci, rozžeháme svíčky a věnujeme zemřelým své modlitby. Oni se za nás u Otce také přimlouvají a prosí.

Na dnešním obrázku, který je složen ze 4 (na první pohled stejných) kopií, vás čeká tento úkol: první obrázek je správný, další 3 se od něho liší vždy ve 3 nepatrných drobnostech. Celkem tedy hledáte 9 odlišností. Najdete je všechny?

(Otazníček)

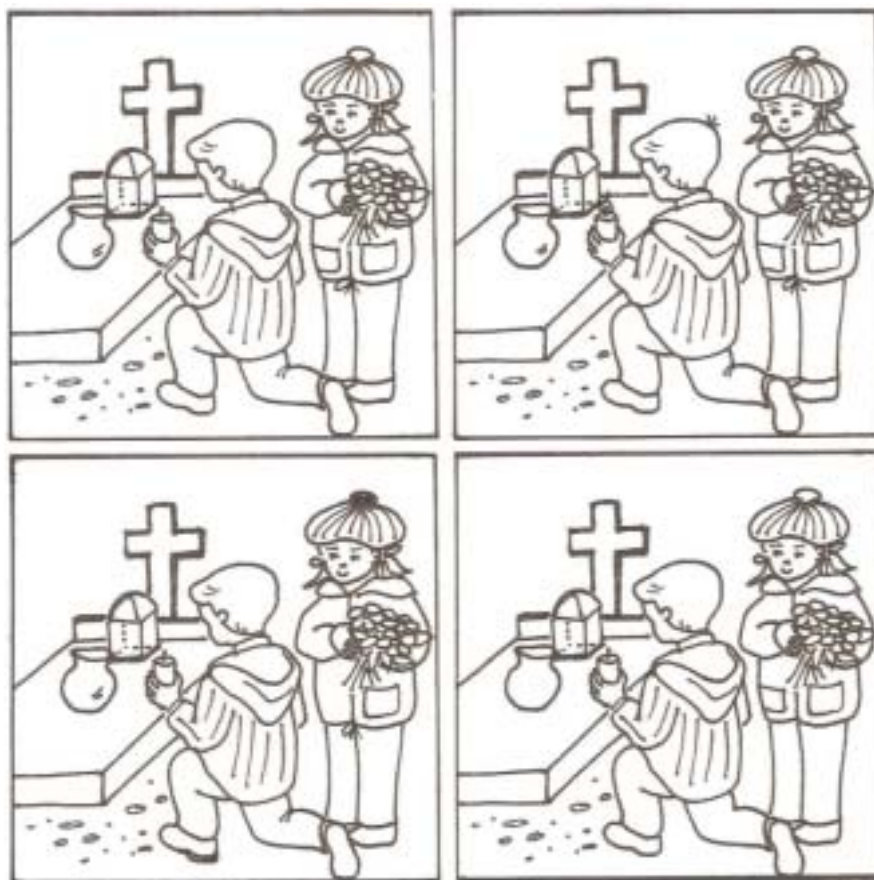
Pro starší:

Listopad s sebou nese kromě slavnosti Všech svatých, Dušiček a dalších svátků také konec liturgického roku. Člověk může bilancovat, počítat, co se povedlo, co ne a s novým rozhodnutím něco vylepšit se postavit na začátek dalšího roku.

Trocha čísel je i v dnešním úkolu. V Písmu svatém se jistá čísla vyskytují častěji, mají přesnou symboliku a svůj význam. Vás čeká 16 vybraných čísel a k nim doplňování pojmů, které daným číslům odpovídají. Je to malá rozcvička paměti a ověření znalostí z Písma.

- 1 B - h
- 2 č - - - i B - - - e
- 3 B - - - - é o - - - y
- 4 e - - - - - a
- 5 c h - - - ů a d - ě r - - y
- 6 d - - - - ů na v - - u
- 7 e - - - - - ch r - n
- 8 b - - - - - - - - - í
- 10 B - - - ch p - - - - - í
- 12 a - - - - - ů
- 14 p - - - - - í v r - - - - - u (3x)
- 30 s - - - - - ch
- 40 d - ů na p - - - - i
- 77 o - - - - - t b - - - - - u (77x)
- 99 s - - - - - ch
- 100 o - - - í

(EJ)



Řešení z minulého Poutníka:

Dvojice písmen složily tajenku: Na co nemáme v říjnu zapomínat?

Na MO-DL-IT-BU RŮ-ŽE-NC-E(srdíčko).

Chyby ve větách: Nejdříve je uvedena chyba, pak oprava.

- | | |
|---|--|
| <ul style="list-style-type: none"> 1. požehnání – milost 2. do jednoho galilejského města – judského města 3. není chyba 4. kopí – meč 5. není chyba | <ul style="list-style-type: none"> 6. ...řekla Maria Ježíšovi: „Došlo víno.“ – „Už nemají víno.“ 7. není chyba 8. Jidáš – po Nanebevzetí Ježíše už Jidáš nemohl být s apoštolů, byl mrtvý |
|---|--|

MODLITBA PAPEŽE FRANTIŠKA ZA RODINY

Tuto modlitbu papež doporučil věřícím za úspěch synody biskupů o rodině.

Ježíši, Maria, Josefe, ve vás kontemplujeme nádhru pravé lásky a na vás se s důvěrou obracíme.

Svatá Nazaretská rodino, učíš i naše rodiny místy společenství a večeradly modlitby, autentickými školami evangelia a malými domácími církvemi.

Svatá Nazaretská rodino, kéž se už nikdy v žádné rodině nezažívá násilí, uzavřenost a rozdělení, kéž každý, kdo byl zraněn a pohoršen, brzy pozná útěchu a uzdravení.

Svatá Nazaretská rodino, kéž biskupská synoda dokáže vzkřísit vědomí posvátného a neporušitelného charakteru rodiny a její krásy v Božím plánu.

Ježíši, Maria, Josefe naslouchejte naší prosbě a vyslyšte ji! Amen.

RŮŽENEC - MODLITBA K BOHU S MARIÍ

Právě končí říjen, měsíc, který je již tradičně spojován s modlitbou svatého růžence. K jejímu významu se ve svých slovech vrací papež Jan Pavel II.: „S růžencem vstupujeme do Mariiny školy a získáváme množství milostí, jako kdybychom ji přijímali přímo z rukou Vykupitelovy matky.“ Také současný svatý otec František vybízí k vytrvalosti v každodenním praktikování této formy rozjímání. Z vlastní zkušenosti mohu ovšem říci, že v obklopení povinnostmi všedního dne tuto praxi odsouvám na vedlejší kolej. V těžších chvílích se k ní přesto opakovaně vracím, a tak bych ráda získala motivaci pro neslábnoucí věrnost této duševní posile.



Nedávno jsem dostala do rukou knihu s názvem „Růženec mi zachránil život“, v níž mladá africká katolička Immaculée Ilibagiza, popisuje význam růžence v jejím životě. Od mládí byla vedena k pravidelné modlitbě v rodině, ale její opravdový poklad poznala až v době neutichajícího násilí v podobě genocidy, která přinesla do rwandské země nekončící zabíjení. Totiž právě tato forma spojení s Bohem jí nejen umožnila překonat tříměsíční schovávání spolu s dalšími sedmi ženami před vrahy v malé koupelně jednoho kazatele, ale dala jí také sílu k pozdějšímu odpuštění a nalezení nové chuti do života.



O své zkušenosti se později podělila v knihách „Přežila jsem“, „Odpustila jsem“, „Chlapec, který se setkal s Ježíšem“ a „Panna Maria Kibežská“. Immaculée ve svém díle opisuje mezi jiným i tuto událost: „Ze strachu jsem musela ztratit paměť, protože další věc, na kterou si vzpomínám, je pastor Murinzi, který stál o několik hodin později ve dveřích koupelny a vyprávěl nám o tom, jak zabijáci obrátili dům vzhůru nohama, aby nás našli. „Dostali tip, že skrývám tutsijské ženy. Dokonce přišli až do mé ložnice a jeden z nich se chystal otevřít dveře koupelny, ale pak řekl, že musí jít domů. Vyhrožoval, že příště bude hledat důkladněji.“ Cítila jsem se strašně, když jsem si uvědomila, že zabijáci se budou vracet stále znovu. Budeme tuto hrůzu prožívat celé dny, týdny nebo nekonečné měsíce? Nebylo možné, aby mé srdce a mozek dokázaly snášet tak obrovské množství stresu a paniky. Skrčená na kolenou jsem sepjala ruce

a růžencem jsem se spojila s Bohem. Děkovala jsem Mu, že nás zachránil, ale pak jsem prosila, aby si nás úplně vzal nebo nám ukázal, jak zaslepl zabijákům oči pokaždé, když se přiblíží ke koupelně. A Bůh mi odpověděl. Myslí mi probleskl obraz velkého šatníku v pastorově ložnici - nebo přesněji obraz šatníku stojícího přede dveřmi koupelny tak, aby vůbec nešli vidět. Nevzpomínám si, že bych ten šatník předtím viděla, protože pastorovým domem jsme procházely v chvatu uprostřed noci a v naprosté tmě. Přesvědčila jsem pastora, aby to udělal. Posunul šatník před dveře, a tento prostý skutek nám později mnohokrát zachránil život“.

Podle slov našeho papeže „pečuje Matka Boží o Boží děti - pomáhá nám růst, vyrovnávat se s životem a být svobodnými. Učí nás být otevřenými k životu a neustále plodnými v dobrotě, radosti, naději a v obdarování druhých životem fyzickým i duchovním“. Prosme tedy Pannu Marii, aby nás učila žít víru v každodenních skutečích a dávat větší prostor Pánu.

B. D.

Ráda bych vyzvala i vás, milí čtenáři těchto řádků, abyste se podělili o vaše zkušenosti s modlitbou růžence prostřednictvím Poutníku. Své příspěvky může zaslat na emailovou adresu bernymacan@seznam.cz

Růženec Panny Marie, který se vyvíjel pod vlivem Božího Ducha, je modlitbou, kterou milovali nesčetní svatí a doporučuje ji i Učitelství úřad Církve. Ve své jednoduchosti a hloubce zůstává i na úsvitu třetího tisíciletí důležitou modlitbou, určenou k tomu, aby přinášela ovoce svatosti.

Budu citovat z knihy „Svědék naděje“ - Životopis papeže Jana Pavla II:

Jan Pavel II. v projevu k římské kurii v roce 1987, uprostřed mariánského roku, vysvětloval jaké důsledky pro sebechápání církve má titul Marie - „Matka církve“.

Marie, tvrdil, byla první učedníkem, protože její souhlas se zvěstováním anděla umožnil vtělení Božího Syna. Vtělení bylo v dějinách „prodlouženo“ církví, mystickým Kristovým Tělem. Mariino nanebevzetí se stalo předzvěstí oslavení všech, kteří budou spaseni. Maria proto znázorňuje „profil“ toho, čím církev je, jak by měli lidé církve žít a jaký bude osud učedníků.

Toto chápání vztahu mezi Marií a církví bralo v pochybnost to, co si o sobě a své moci mysleli mnozí katoličtí vůdci. „Mariánský profil“ církve je proto, jak prohlásil Jan Pavel II. ještě důležitější než „svatopetrský profil“. Aniž by z ní byla vydělována, předcházela „mariánská církev“- církvi učedníků - „svatopetrské církvi“ a umožnila jí – církev obřadu a autority. Obřad nemá v církvi jiný účel „než vytvářet církev v souladu s ideálem svatosti, který byl naprogramován a předobrazem v Marii...“. Oba „profily“ se navzájem doplňují. Ale „mariánský profil je...důležitější a významově bohatší pro poslání každého křesťana“.

DOPIS Z OPATSTVÍ NOVÝ DVŮR

Deset let od posvěcení kostela

2. září 2014

Milí přátelé,

uplynulo deset let od posvěcení našeho kostela a v posledních měsících se nepříhodilo nic převratného, co by narušilo pravidelný běh našeho klášterního života. Přijetí mnišského hábitu, skládání slibů a svěcení, která jsme vám oznámili, následovalo několik dalších. Vystřídali se u nás profesori teologie, filozofie a exegeze. Každý den přinesl svůj díl práce. Z Nového Dvora se naložily, prodaly a spotřebovaly palety hořčice, sladkých krémů a kosmetických výrobků. Ze Sept-Fons takto putovaly palety zavařenin, potravinových doplňků a dalších dietetických výrobků. V polovině srpna vyvedly vlaštovky hnízdicí pod střechami barokního křídla našeho kláštera své mladé z hnízda. V teplém šikmém světle sklánějícího se dne se ptáčata rozesela jako hvězdy po rajském dvoře. A až naberou sílu, odlétnou během několika týdnů strávit zimu na přívětivějších místech. Z této každodennosti, jejíž poklidný tok máme velice rádi, přesto vyčnívá několik událostí.

Nedlouho po Velikonocích se náš generální opat Dom Eamon zastavil na pravidelnou návštěvu v Sept-Fons. Dříve, než byl do této funkce zvolen generální kapitulou v Assisi v září 2008, působil jako opat kláštera Mount Melleray v Irsku. V červenci 2012 se zastavil v Novém Dvoře, ale dosud nenavštívil Sept-Fons. Nyní jej doprovázel Dom Lodde, opat kláštera Orval v Belgii, a společně se zdrželi necelé dva týdny. Všichni byli s návštěvou velice spokojeni.

Na konci srpna oslavil bratr Jan Pavel v Novém Dvoře šedesáté výročí od smrti svého prastrýce, otce Valentina Marii Krejčího, dominikána, který nejdříve studoval v Olomouci a poté pobýval v klášteře v Plzni, než jej roku 1950 zatkla komunistická policie. Zemřel 26. srpna roku 1954 na následky věznění. Ačkoli jej bratr Jan Pavel osobně nepoznal, chová jej ve veliké lásce a úctě a nyní pracuje na monografii o tomto řeholníkovi.

Při čtení těchto zpráv možná nabudete dojem, že „vše je nejlépe zařízeno v nejlepším z možných světů“. To byste se ovšem mylili! Často říkám bratrům, že se naše životy stávají rok od roku obtížnějšími a zároveň šťastnějšími. Starosti a radosti rostou společně. Je snad třeba o tom více promlouvat? Pokud by vzdor všemu očekávání našemu životu scházela jistá obtížnost, unikalo by nám něco z Výšky, Šířky a Hloubky. Nestěžujeme si tedy! A ještě jednu věc chci zmínit. Podal jsem žádost o české občanství a odpověď by na sebe neměla dát dlouho čekat. Stále na vás myslíme, velice vám děkujeme a ujišťujeme vás o naší modlitbě.

BIŘMOVÁNÍ 2014 V NAŠÍ FARNOSTI

MOSÚLSKÝ ARCIBISKUP O BUDOUCNOSTI IRÁCKÝCH KŘEŠŤANŮ

Podle názoru mosúlského syrsko-pravoslavného arcibiskupa Nikodéma Daúda Šarafa lze teroristické skupiny islámského státu vyhnat vojenským násilím. Návrat do Mosúlu nebude jednoduchý, mnoho z křesťanských uprchlíků žije ještě po dvou měsících na ulici. Arcibiskup Šaraf řekl, že od začátku pronásledování postrádá pomoc a účast ze strany islámských vůdců: 1 400 let žili křesťané a muslimové v Iráku společně. **To, že islám je náboženství míru, prohlásil arcibiskup za velikou lež.** Po dobytí Mosúlu přeměnili bojovníci IS jeho katedrálu na mešitu jako první, ačkoliv ji vůbec nepotřebovali. „Udělal to proto, aby nás křesťany pokořili.“ U iráckých křesťanů převládl pocit, že všechno, co se zde dva tisíce let budovalo, bylo marné. Většina z 60 tisíc syrsko-pravoslavných křesťanů chce v Iráku zůstat, bude-li zde jistota a mír, řekl arcibiskup. Proto je třeba, aby OSN vybuodovala ochrannou zónu na pláni Ninive.

Zdroj: RS Claritatis, 12. 10. 2014, Kathnet

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 7. 11. - 20.00 hod.	Taneční večery pod vedením sourozenců Langrových Nahlášení účasti a bližší informace M. Marešová tel. č. 737 424 905 Orlovna v Dolní Čermné
So 8. 11. – 8.30 hod.	Podzimní turnaj ve stolním tenise Prezentace 8.30 – 9.00 hod. Orlovna v Dolní Čermné

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA**Byly pokřtěny a staly se členkami Kristovy církve:**

v Dolní Čermné	11. 10. 2014	Mia Diana Mertová	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	16. 10. 2014	Zuzana Jansová	z Ostrova
na Mariánské Hoře	25. 10. 2014	Eva Sophia Baba	z MÜNCHEN

Rodičům pokřtěných dětí blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Křesťansky jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích	12. 9. 2014	s panem Petrem Vychytilem	z Čenkovic
v Dolní Čermné	26. 9. 2014	s paní Růženou Kubíčkovou	z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Listopad 2014			
So 1. 11.	Slavnost všech svatých	8.00	Pecháčkovi 330
Ne 2. 11.	31. neděle v mezidobí Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7.30	Nastoupilovi 303
		10.30	Kyšperkovi 381
Ne 9. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
		10.00	Macháčkovi 342
Ne 16. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Svobodovi 374
		10.30	Macháčkovi st. HČ 180
Ne 23. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7.30	Moravcovi 267
Ne 30. 11.	1. neděle adventní	7.30	Pecháčkovi 53
		10.30	Vávrovi 264
Prosinec 2013			
Ne 7. 12.	2. neděle adventní	7.30	Marešovi 409
		10.30	Macháčkovi 55
Ne 14. 12.	3. neděle adventní	7.30	Řehákoví 283
		10.30	Marešovi 271
Ne 21. 12.	4. neděle adventní	7.30	Marešovi 409
		10.30	Klekarovi 292
Čt 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10.30	Motlovi 11
Pá 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7.30	Dvořákoví 406
		10.30	Jansovi 7
Ne 28. 12.	Svátek sv. Rodiny	7.30	p. Filáček 332
		10.30	Adamcovi 18



Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Vzpomínka na všechny Věrné zemřelé 2. listopadu 2014 45. a 46. týden / 2014

BOHOSLUŽBY A AKCE:

Pondělí – 3. listopadu	31. týdne v mezidobí		
Úterý – 4. listopadu	Sv. Karla Boromejského, biskupa	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Bednáře, syna a živé a zemřelé z rodiny Bednářovy
Středa – 5. listopadu	31. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Ladislava Vacka, bratra a rodiče z obojí strany
Čtvrtek - 6. listopadu	31. týdne v mezidobí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Plhákovou
		18:00	mše sv. ve Verměřovicích - na poděkování
Pátek - 7. listopadu	První pátek, zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	17:00	výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za dary Ducha Svátého, po mši společná adorace
Sobota - 8. listopadu	31. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. v Petrovicích - za Karla Vašátka, rodiče, bratra a tetu
		18:30	mše sv. ve Verměřovicích - za Karla Faltuse, manželku, rodiče a sourozence
NEDELE 9. listopadu	Svátek Posvěcení lateránské baziliky V Dolní Čermné slavíme posvěcení kostela.	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Valentina Kunerta a duše v očistci
		10:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		15:00	zpěvy z nešpor v Dolní Čermné
		<i>Sbírka je určena na opravu kostela v Dolní Čermné.</i>	
Pondělí - 10. listopadu	Sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve		
Úterý - 11. listopadu	Sv. Martina, biskupa	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Růženu Kubičkovou
Středa - 12. listopadu	Sv. Josafata, biskupa a muč.	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Boženu Moravcovou, manžela a celý rod
Čtvrtek - 13. listopadu	Sv. Anežky České, panny	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
Pátek - 14. listopadu	32. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
Sobota - 15. listopadu	32. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. v Petrovicích - za rodiče Šťástkovy a za Vincence Nováka
NEDELE 16. listopadu	33. NEDELE V MEZIDOBÍ Ve Verměřovicích slavíme posvěcení kostela.	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Klekarovu a Marii Novákovou a manžela
		9:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Jana a Annu Markovy a rodiče z obojí strany
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Hrdinovou a vnučku Marušku

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ:

Dolní Čermná	Středa 5. 11.	17:00 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Verměřovice	Čtvrtek 6. 11.	16:30 – 17:55 h.	
Dolní Čermná	Pátek 7. 11.	17:00 – 18:55 h.	
	Ostatní dny	30 minut přede mší svatou	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ:

Ve středu 5. 11. ve Verměřovicích a v Petrovicích
Ve čtvrtek 6. 11. a v pátek 7. 11. v Dolní Čermné.

POUTNÍK, LISTOPAD 2014

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná
Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz
Uzávěrka příštího čísla je 16. listopadu 2014, Poutník vyjde 30. listopadu 2014
Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová
Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...
Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.